

Hot-boy 1

Nguyễn Quang Lập

1. Không biết trước năm 1960 thế nào, mình còn quá nhỏ không nhớ, nhưng từ năm 1960 đến 1970, hot boy là anh bộ đội. Có lẽ thời loạn, anh bộ đội nổi lên như mấu người hùng, được xã hội yêu quý ngưỡng mộ. Thoạt kì thủy con gái hẳn cứ thấy anh bộ đội là mê, sau biết phân biệt lính bộ binh, lính phòng không, lính hải quân...v...v... Phải cái các chị không biết phân biệt quân hàm quân hiệu. Trừ lính hải quân, còn lại thấy lính nào cũng giống lính nào. Ra đường gặp các anh bộ đội chọc ghẹo, mặt cứ hất lên ra vẻ lắm, nhưng vừa đi qua là lập tức túm lấy con nít tụi mình hỏi ríu rít nói rằng, quân chi quân chi? Cái giống một cái xoong hai que đũa là quân chi? Cái giống hai con cu ngoắc nhau là quân chi?.....

Trong số lính tráng lượn qua lượn lại thị trấn quê mình, lính bộ binh thấp giá nhất, cao giá nhất là lính hải quân. Lính hải quân hồi này được tuyển chọn khá cẩn thận, đa số đều cao ráo đẹp trai, lại có bộ quân phục sắc sỡ: mũ kết bi ba dây, yếm trắng ba sọc đẹp như văn công, không có cô nào không mê. Chị Nghĩa của mình có yêu một anh hải quân. Mấy chị hàng xóm ngồi túm túm nhìn hai người nắm tay nhau đi trên đường, mắt thì rục lên thêm khát, ghen tị, mồm thì nói chà đồ hải quân là cái chi mà. Mấy chị khác nghe nói thì hòa theo, nói ừ đo ừ đo.

Tất nhiên lính không quân là mê nhất, vì các anh đều to cao đẹp trai, lại lái máy bay, dân tình vô cùng ngưỡng mộ, đừng nói các cô gái trẻ. Mình nhớ có anh Quang vừa khám trúng phi công lập tức cả thị trấn đều biết, bàn tán xôn xao. Mấy tối trước ngày anh đi, các chị lượn qua lượn lại trước ngõ nhà anh, đấm lưng nhau, đùn đẩy nhau, nói mi vô đi mi vô đi, rồi cười ré, ngoắt đít chạy ào ào qua nhà anh, chỉ mong anh ới một tiếng, mời vô nhà chơi. Sau, gia đình anh Quang hỏi vợ chị Hà cho anh, coi như dấm sẵn. Cả nhà chị Hà sướng quá, mỗ heo đón nhà trai, đấm hỏi mà mỗ một con heo 50 cân là chuyện xưa nay hiếm.

Mẹ mình chạy sang nhà chị Hà nói ui chao nhà anh chị may hè, có con rề phi công. Mẹ chị Hà làm bộ tỉnh queo, nói chà phi công phi keo chi hè, quan trọng là cái đức chị ơi. Ba chị Hà nói đúng đo đúng đo, nhà tui kén rề là kén cái tâm hồn. Chị Hà ngoài mặt coi như không, đi đâu cũng kể anh Quang thưa mình mấy năm mấy năm, tặng thơ bài này bài kia, vật vã mãi chị mới duyệt cho, kỳ thực mới nghe mẹ anh Quang đánh tiếng đã sướng cuống cò kê lên rồi, mồm thì nói con không biết, ba mẹ đặt đâu con ngồi đó, bụng thì thon thót sợ nhà anh Quang đổi ý.

Sau đám hỏi chị Hà cấp tay anh Quang lượn khắp thị trấn, không có ai quen thì thôi, hẳn gặp người quen là chị ra cái vẻ bà chủ nói anh Quang lấy cho em cái này, anh Quang làm cho em cái kia. Các chị cũng trẻ cũng xinh như chị Hà ngoài mặt thì ốm lưng hót cổ chị Hà nói mừng nha mừng nha, nhất mi đó. Sau lưng thì nói chà, hay ho chi phi công. Xe cộ hỏng hóc còn dừng lại sửa được, máy bay hỏng hóc là chết liền! Mấy chị nghe nói thì hòa theo, nói ừ đo ừ đo.

Mê quân này quân kia chán, các chị mới để ý đến chức vụ. Ai sống thời này đều nhớ như in câu hát, Em yêu anh trung úy, không yêu anh binh nhì một tháng năm đồng... Lương trung úy 75 đồng, thời mà cán bộ viên chức chỉ có 39 đồng năm hào thì 75 đồng là một đồng lương mơ ước. Sĩ quan thường mặc áo đại cán bốn túi, quê mình gọi là bầu, thế nên mới có câu: *Râu thì râu bốn bầu em cũng lấy*. Chị em nhìn quân hàm cứ mù mịt, chẳng biết chức gì ra chức gì, cứ tưởng nhiều sao là chức to, lắm khi bị hổ đięng người. Nhà chị Loan thấy anh đeo quân hàm ba sao đến chơi, mừng húm. Người nhà đi hỏi, ưả liền. Sau có người nói đồ gạch vãi, không phải gạch đồng. Chị hoảng lên hỏi rằng rằng. Người này nói ba sao một gạch vãi là thượng sĩ thôi, ba sao một gạch đồng mới là thượng úy, chị ngồi khóc sưng mắt. Lần sau có cô bạn nào sắp có chồng bộ đội chị đều nhắc, nói gạch vãi ẻ vô nha, nhiều sao cũng ẻ vô!

Chị Huệ tiếp anh chuẩn úy ở phòng khách. Mẹ chị đi chợ về, thấy quân hàm trọc lóc một gạch, bà đi qua lờ không chào, kéo chị vào phòng trong nghiến răng làu bàu, nói rằng ngu rứa con, hấn có sao đom mô mà yêu với đương, ngu ngu! Chị Huệ nói mẹ tề, một gạch đồng là chuẩn úy của người ta đó. Mắt bà sáng lên nói rứa a, rứa a. Bà quăng cái rỏ chạy ra túm lấy tay anh chuẩn úy cười xoe xoe, nói con tới chơi đa con! Chuyền ni dứt khoát phải ở lại ăn cơm với nhà bác, không bác giận đó.

Chị Lan Anh đẹp nhất xóm Long Hoà, chị ở gần nhà mình, không ngày nào mình không thấy bộ đội vào nhà

chị. Có anh thiếu tá đến chơi, chị cứ ngồi hất mặt lên, trả lời nhát gừng. Ba mẹ chị cũng ngồi trong bếp không thềm ra chào. Chán, anh này bỏ về. Mình hỏi chị Lan Anh rằng chị chê anh nớ. Chị trề môi nói đồ một sao quẹt quẹt. Mình nói một sao nhưng có hai gạch đồng là thiếu tá đó. Chị sững sờ, đập hai tay vào má kêu to: ui chao tui lại ngu rồi! Ba mẹ chị Lan Anh từ bếp lao ra nói rằng rằng thiếu tá à, thiếu tá à. Mình nói một gạch là úy, hai gạch là tá. Mẹ chị thờ vô thờ ra, nói mần rằng mà kêu nó lại chớ một gạch là một đồng của đó con ơi. Cuối cùng chị Lan Anh cũng cưới được anh thiếu tá. Hôm đám cưới ba chị cầm micro thổi phù phù, nói a lô a lô... thưa bà con tôi mừng là gia đình con rể có thành phần cơ bản, mừng hơn nữa là con gái tôi có lập trường kiên định, biết người lính vào sống ra chết vẫn cứ yêu thương, chung thủy đợi chờ. Mọi người nói ua châu châu Lan Anh giỏi hè giỏi hè, rồi vỗ tay rầm rầm.

Nguyễn Quang Lập